

เพ็ญบาย

บทที่ 41

ร่างสูงหนาของชายหนุ่มเดินวนเวียนรอกคอย จิตรแก้วไม่ยอมยกกรายลงมา เธอรู้ว่าปองพลจะต้องไปประชุมจึงไม่แปลกใจที่ในที่สุดหลังจากยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูครั้งแล้วครั้งเล่า เขาก็ขึ้นรถขับออกไป

หญิงสาวนั่งเหงาอยู่กับมารดา ไบหน้าซ้ำฟ้องว่าเพิ่งจะผ่านการร้องไห้ คุณสม้ยถามอย่างเป็นห่วง

“เป็นอะไรไปคะคุณแก้ว”

“เปล่าค่ะ”

เธอเดินกลับไปห้อง ประตูห้องของขณะชนซึ่งรสรินย้ายขึ้นมาอาศัยนอนเปิดแง้ม ได้ยินเสียงพูดดังแว่ว สตรีคนหนึ่งเปิดประตูออกมาพอดี ตาประสานตา จิตรแก้วรู้สึกโกรธ

ผู้หญิงคนใหม่ของอัฐางค์...!

รสรินเดินตามออกมา สีหน้ามีชัยเยาะหยัน กริธยำความโกรธเกลียดและเจ็บปวด แต่ไหนแต่ไรมาแล้ว รสรินไม่ต้องพูดอะไรเลย แค่น้ำตาทางก็เป็นชนวนจุดให้อารมณ์ของเธอปั่นป่วนอยู่แล้ว

เธอผลุนผลันเข้าห้อง กระแทกประตูปิดแล้วร้องไห้อีก

อ๊ะ... แก้วเสียใจ.....

เธอได้แต่ร้องไห้ หวนคิดถึงอาการวิงวอนของเพื่อนชายซึ่งเธอตัดรอนอย่างไม่มีเยื่อใยจนนำไปสู่โศกนาฏกรรมสุดเศร้า

...อ๊ะจะเลิก สาบานก็ได้ อ๊ะจะไม่พบเขาอีกเลยตลอดชีวิตนี้....

.....มันเกิดขึ้นเอง คำพาทัวเข้ามา ไม่ใช่อ๊ะเป็นฝ่ายเริ่ม อ๊ะอยู่คนละทิศกับแก้ว แล้วยังหึงพี่ยุทธ อ๊ะก็เลยเปลือยไป....

โถ อ๊ะ.... แก้วขอโทษ จริงๆ

มันเป็นแผนการที่ถูกสร้างขึ้นเพื่อจะแยกเธอจากอัฐางค์กระนั้นหรือ รูปถ่ายพวกนั้นส่งตรงมาให้เธอที่บ้าน ใครจะทำได้ถ้าไม่ใช่คนที่รู้จักเธอดี ในเวลานั้นเธอไม่สนใจจะฟังอัฐางค์ เพราะมัวแต่ฝังใจหลงรักผู้ชายอีกคนหนึ่ง... ผู้ชายที่อยู่เบื้องหลังเรื่องทั้งหมด...

จิตรแก้วเกลียดตัวเองเป็นที่สุด

“แก้วขอโทษ...อภัยให้แก้วด้วย....”

มีโทรศัพท์ที่เธอไม่ยอมรับตั้งเรียก นอกจากนั้นชัชชัยและนิตยาภิผลัดกันมาเคาะประตูห้อง จิตรแก้วแกล้งเงิบ ไม่ขานรับแม้กระทั่งคุณปราณี เสียงบอกเล่าของสตรีสูงวัยยังดังแว่ว

.....พบอัฐางค์หรือเปล่าคะ เขาเมาแล้วก็เสียงดังมาก มารบเร้าเคียวเข็นถามทางไปไร่คุณเสก ป้ากลัวว่าคุณก็ง่วงจะตกใจก็เลยให้กระดาดแผนที่คุณเสกเขียนไว้ไป....

เธอไม่ไว้ใจใครอีกแล้ว... นอกจากยุทธนา.....

หญิงสาวต่อโทรศัพท์ไปถึง พออีกฝ่ายรับสาย เธอก็ร้องไห้แล้วเล่าเรื่องออกมาทั้งหมด.....

ชายหนุ่มนั่งอยู่ในห้องนอนของเธอ เป็นที่เดียวในบ้านที่จะไม่มีใครเห็นเธอร้องไห้ “เขาเป็นพวกเดียวกันค่ะ พี่ยุทธ พวกเขาจงใจพาผู้หญิงคนนี้มาทำให้แก้วผิดใจกับอ๊ะ โธ่เอ๋ย น่าสงสารอ๊ะจริงๆ”

ร่างบางซุกอยู่กับแก้ว ชายหนุ่มอยากจะโอบจะปลอบ แต่ต้องยังใจไว้

เขารู้สึกแปลกใจ หากผู้หญิงคนนั้นอยู่ในแผนการจริง เหตุใดจึงจะมาปรากฏตัวให้แผนเสียไปเปล่าๆ จิตรแก้วกำลังหลงรักไว้ใจปองพล แล้วจู่ๆ คนวางแผนจะทำลายทุกอย่างลงเพื่อเหตุใด

“รู้ไหมว่าเขามาทำไม”

เขาถามขริมๆ กลัวเหลือเกินว่าคำพูดจะไปสะกิดให้เธอนึกตามขึ้นมา ความรักและไว้ใจที่หญิงสาวมีให้ผู้ชายอีกคนหนึ่งบีบคั้นให้เขาเจ็บปวด ดังนั้นไม่ว่าเธอจะแตกแยกกับปองพลด้วยความเข้าใจผิดหรือไม่ เขาก็โล่งใจเป็นที่สุด

“ไม่รู้ค่ะ” อีกฝ่ายนัยน์ตาซำ “ได้ยินเขาเถียงกัน พี่ชัชพินิดจะให้ผู้หญิงคนนี้ไปนอนโรงแรม แต่ว่ารสรินไม่ยอม”

“แปลกจริง” ในสีหน้าครุ่นคิด ชายหนุ่มโล่งใจที่จิตรแก้วมัวแต่เสียใจจนไม่ได้เฉลียวใจในสิ่งเดียวกัน เขาได้แต่เก็บความสงสัยข้องใจไว้ “พื่ออยากให้แก้วย้ายไปจากที่นี่ พี่ไม่สบายใจเลยที่แก้วยังอยู่กับคนพวกนี้ ไม่รู้ว่าเขาคิดจะทำอะไรกันต่อไป”

หญิงสาวส่ายหน้าอย่างอับจน

“แก้วสงสารแม่ อยู่ๆ ก็พยายบ้าน ตอนนี่แม่เคยชินกับที่นี่แล้วกว่าจะปรับตัวกับที่ใหม่ได้คงไม่ใช่ง่าย แล้วยังนำพรรณนายศอิกโอย แก้วคงโดนชักฟอกนำดูเลย ดีไม่ดี นำพรรณจะจับแก้วเซ็น

เอกสารนั้นนี้ แก้วรับไม่ไหวหอค่ะ ทนฟังน้ำพรรณเกลี้ยกล่อมไม่ไหวจริงๆ”

ชายหนุ่มเข้าใจดี อาการรุกร้าของพรรณงาม อ้าถึงความหวังดี อ้าความหวังใยในตัวคุณกัญญาซึ่งดูแลตนเองไม่ได้ เกลี้ยกล่อมจะให้หญิงสาวเซ็นชื่อมอบสิทธิการดูแลผลประโยชน์ให้ แม้แต่เขาซึ่งควรจะอยู่ข้างหน้าหญิงก็ยังไม่รู้สึกเอือมระอา

“ค่อยๆ คิดค่อยทำก็แล้วกัน” ชายหนุ่มเลื่อนตัวมานั่งใกล้เธอ ใบหน้าเธอซ้ำ แพขนตาเปียกน้ำตา “ถึงอย่างไรพี่ก็ไม่อยากให้แก้วอยู่ที่นี้ หากบ้านกันเถอะ ไม่ต้องบอกเรื่องที่เกิดขึ้นให้น้ำพรรณรู้ก็ได้ แคบอกว่แก้วอยากจะแยกกันอยู่ก็พอ แล้วเราก็จ้างคนมาดูแลความปลอดภัยสักสองสามคนจะได้อุ่นใจ น้ำพรรณจะยิ่งชอบใจเสียอีก”

“ได้ค่ะ” อีกฝ่ายคล้อยตาม “แก้วโชคดีที่ยังมีพี่ยุทรไม่อย่างนั้นแก้วคงแยแน่ๆ เลย”

“พี่ดีใจที่แก้วยังนึกถึงพี่”

สีหน้าเธอสำนึกผิด “แก้วโง่เหลือเกิน นำโมโหตัวเองจริงๆ ที่ไม่ยอมฉลาดกับเขาสักที”

“แก้วกำลังโตขึ้นแล้วละ อย่าห่วงเลย” ชายหนุ่มอดไม่ได้ที่จะไล่ปลายนิ้วปาดเช็ดน้ำตาจากแก้มใสๆ อย่างอ่อนโยน

กิริยานั้นทำให้ฉัตรแก้วสะเทือนใจ นึกถึงคนที่เคยนั่งใกล้โอบกอดปลอบโยน ที่เธอมอบหัวใจให้อย่างไม่ลังเลแล้วก็ต้องเจ็บแปลบ

“แก้วอยากจะไปจากที่นี่เดี๋ยวนี้เลย....”

“ไปเดี๋ยวนี้เลยคงจะไม่ได้ เราต้องค่อยๆ ทำอย่าอะอะให้อะไรร้ายแรงเกินเหตุ เอาเถอะ ถ้าแก้วไม่สบายใจไม่อยากพบใครไปนอนกับคุณบุษสักคืนสองคืนดีไหม มีคุณบุษอยู่ด้วย แก้วจะได้สบายใจขึ้น”

“แต่แก้วจะทิ้งแม่ไว้ได้ยังไงคะ”

“พี่เชื่อว่าไม่มีใครอยากจะทำอะไรคุณป้าหรอก มันไม่ทำให้อะไรดีขึ้นกับใครทั้งนั้น”

“งั้นแก้วจะไปนอนกับพี่บุษ พี่ยุทรช่วยโทรหาพี่บุษให้แก้วหน่อยนะคะ”

“ได้สิ”

ใบหน้าเรียวซูบเซียวซบลงกับท่อนแขนเขา นัยน์ตาโรยเปียกน้ำตาพริ้มลงด้วยความอ่อนเพลียกายใจ ชายหนุ่มต้องลอบถอนใจด้วยความรู้สึกที่ยากจะบรรยาย....

บุษราคัมมารับฉัตรแก้วที่ร้านอาหารตามที่อยู่หน้านัดหมาย ทำที่หวังใยที่ชายหนุ่มแสดงออกทำให้สาวใหญ่ต้องนั่งเงิบ ฉัตรแก้วเองก็อ่อนอกอ่อนใจจนไม่มีแรงจะชวนพูดคุย หลังจากแยกกัน นั่งรถมาตามลำพังครู่ใหญ่ เธอจึงได้ยินเสียงสาวใหญ่อถามว่า

“น้องแก้วคิดยังไงกับคุณยุทรนาคะ”

หญิงสาวหันมามองงงๆ “อะไรคะ พี่บุษ”

“ท่าทางคุณยุทรนาคะเป็นห่วงน้องแก้วเหลือเกิน”

เสียงอ่อนๆ ทำให้ฉัตรแก้วสะดุดใจ ระยะเวลาต่างๆ นี้บุษราคัมใกล้ซิดยุทรนาคะมาก สีหน้าท่าทีของบุษราคัมในคำคินนี้ทำให้เธออดนึกเกินเลยไม่ได้ ชะชนจากไปนานหลายเดือนแล้ว บุษราคัม ทั้งสาวและสว แต่หาได้มีท่าทีกับใครไม่ หรือหญิงสาวจะมีใจให้ยุทรนาคะ

ฉัตรแก้วเพิ่งจะนึกได้ว่าทั้งสองเหมาะสมกัน ท่าทีเป็นผู้ใหญ่ ฉลาดสุขุม ในเวลาที่นั่งใกล้พูดคุยกันก็ช่างสอดคลองกลมกลืน

“พี่ยุทรดีกับแก้วมาก เหมือนกับพี่ชายคนหนึ่ง เหมือนพี่นะ...”

“เหมือนพี่ชายแค่นั้นหรือคะ น้องแก้วบอกพี่บุษตามตรงได้มั๊ย”

เธอย้อนถามว่า “พี่บุษชอบพี่ยุทรไหมคะ”

อีกฝ่ายหันมามีขจัดเขิน “ทำไมน้องแก้วถามอย่างนั้น”

“บอกแก้วก่อนสิคะ”

“ใครๆ ก็ต้องชอบคุณยุทรนาคะ ก็เธอเพียบพร้อมออกอย่างนั้น”

สีหน้าคนฟังสลดกับความคิดถึงที่วูบขึ้น “ถึงอย่างไรก็เพียบพร้อมสู้พี่นะไม่ได้หรอก จริงไหมคะ”

ดวงตาคมงามเหลือบมอง “น้องแก้วยังคิดถึงคุณชะชนอยู่หรือคะ”

“แก้วไม่มีวันลืมพี่นะหรือคะ ตอนนี้อยู่คิดถึงมาก...”

“พี่นึกว่าน้องแก้วลืมคุณชะชนแล้วเสียอีก”

“แล้วพี่บุษล่ะคะ ลืมพี่นะแล้วหรือยัง”

เสียงตอบเจือหัวเราะขีริ่ม “พี่จะลืมคุณชะชนได้ยังไงล่ะคะ”

ร่างที่จมอยู่ในเบาะทอดถอนใจ บุษราคัมเห็นหยาดน้ำตาปริ้ม ใบหน้าใสเมินไปในอีกทิศทางหนึ่งเพื่อจะกรีดน้ำตาทิ้ง

สาวใหญ่ขบริมฝีปาก

สุนัขตัวใหญ่เห่ากระโชกทันทีที่เห็นฉัตรแก้ว แต่พอเจ้าของส่งเสียงห้าม มันก็เปลี่ยนท่าที่เป็นเชื่องเชื่อ ฉัตรแก้วต้องนั่งรออยู่จนเจ้าเขี้ยวใหญ่ถูกจับไปขังไว้ในกรงเรียบร้อยแล้วจึงกลิ้งจากรถ แล้ววิ่งเข้าบ้านหลังน้อยที่หุหุระสาตวสวายที่เปิดประตูรับ

ในครั้งนี้อาตมาของเจ้าของบ้านปลอดภัยกว่าเมื่อฉัตรแก้วมาขออาศัยนอนด้วยในครั้งแรก ถึงกระนั้น ก็ไม่วายกวาดสายตาสำรวจไปทั่วราวกับกลัวว่าความไม่เรียบร้อยของสถานที่ที่พ้องให้อับอาย

“พี่ไม่มีคนรับใช้ ต้องทำอะไรๆ เอง กลัวว่าจะไม่เรียบร้อยค่ะ”

“ไม่เป็นไรค่ะ ความจริงบ้านสวยสะอาดเป็นระเบียบเรียบร้อยดี ออก แก้วมาเห็นแล้วอดอวยไม่ได้ ขนาดแก้วมีคนทำให้ยังรุ่งริ่งเลย”

“น้องแก้วจะอาบน้ำก่อนไหมคะ จะได้สบายตัว”

“ดีเหมือนกันค่ะ”

“พี่จะหาเสื้อนอนให้”

“ไม่เป็นไรค่ะ พี่บุษ วันนี้แก้วเตรียมมาเองหมดทุกอย่าง”

อีกครู่ใหญ่ ร่างเพรียวที่ได้สัดส่วนในชุดนอนผ้าตัวเนื้อนุ่มสีเหลืองขมิ้นสดใสก็ก้าวออกมาจากห้องน้ำ บุษราคมเงยหน้าขึ้นจากเตียงซึ่งเธอกำลังจัดวางหมอนให้ ชะงักก่อนจะทักว่า

“แหม สวยจริง”

“พี่นะซื้อให้ค่ะ บอกว่าใส่ชุดนี้แล้วแก้วจะนอนหลับฝันดี พี่นะชอบให้ใส่ แต่ว่าแก้วชอบเก็บไว้ดูมากกว่า กลัวว่าชุดจะเก่าเร็ว”

บุษราคมหันกลับไปจัดการเตียงนอนต่อเงียบๆ

ฉัตรแก้วถามว่า

“แล้วพี่ชายของพี่บุษเค้าจะไม่ว่าหรือคะ ที่แก้วมานอนที่นี่”

“แหม เด็กผู้หญิงคนเดียว เค้าคงไม่ใจดำพอจะว่าหรือคะ”

“แล้วคืนนี้เค้าจะกลับมาหรือเปล่าคะ”

“ไม่มาหรือคะ น้องแก้วไม่ต้องเป็นห่วง พี่บอกเขาแล้วว่าน้องแก้วจะมานอนค้างด้วยสักสองสามคืน”

“แก้วเลยกลายเป็นภาระของพี่บุษไป”

หญิงสาวยิ้มอ่อนหวาน

“ไม่เป็นไรค่ะ พี่บุษเต็มใจที่สุดเลย”

อีกครู่หนึ่งเธอก็ตามเจ้าของบ้านมานั่งที่หน้าจอโทรทัศน์ เปิดรายการที่ต่างก็ไม่ได้สนใจจะดู บุษราคมถามว่า

“พอได้บ้านที่ถูกใจแล้ว น้องแก้วจะย้ายข้าวของออกมาทั้งหมดหรือเปล่าคะ จะให้พี่ไปช่วยเก็บของไหมคะ”

“คงจะต้องย้ายออกมาทั้งหมดค่ะ พี่บุษ แต่ว่าคงจะค่อยเป็นค่อยไป แก้วตัวคนเดียว แค่นี้ก็เหนื่อยแล้ว”

“พี่รับอาสาช่วยขนย้ายค่ะ”

“แก้วเกรงใจพี่บุษ งานที่บริษัทก็ยุ่งอยู่แล้ว แล้วไหนยังจะต้องทำงานบ้านเองอีก แก้วไม่กล้ารับกวนหรือคะ”

“ไม่รับกวนหรือคะ พี่ยินดีช่วย” เสียงหวานอ่อนเอื่อยยืนยัน “แล้วพวกเอกสารมีอะไรสำคัญหรือเปล่าคะ น้องแก้วเอาเก็บไว้ที่ไหน”

“เอกสารที่เก็บรักษาไว้ก็คงจะสำคัญทั้งนั้น” น้ำเสียงพูดเหนื่อยหน่าย ทว่าคนฟังเลิกคิ้วด้วยความสนใจ “แต่ว่านายศนำพรณจัดการให้หมดทุกเรื่อง แก้วเลยแทบจะไม่เคยได้เปิดดูอะไรเลย”

“แล้วตู้เซฟที่ธนาคารล่ะคะ น้องแก้วรู้ไหมว่ามีเอกสารสำคัญอะไรเก็บไว้บ้าง”

“แก้วก็ไม่รู้เหมือนกัน รู้แต่ว่ามีเครื่องเพชรแพงๆ ที่นานๆ แม่จะเอาออกมาใช้สักครั้ง นายศนำพรณก็ไม่ได้พูดถึงมากนัก คงจะไม่มีอะไรน่าสนใจละมังคะ”

“แล้วเอกสารของคุณพ่อ ปนอยู่ในเซฟนั้นด้วยหรือเปล่าคะ”

“แก้วก็ไม่ทราบค่ะ ไม่มีใครมีกุญแจ แม้แต่แก้วเองยังสั่งให้เปิดไม่ได้เลย ต้องรอกันกว่าศาลจะสั่งให้แม่เป็นบุคคลไร้ความสามารถ และแก้วเป็นผู้ดูแลตามกฎหมายก่อน ถึงจะขออำนาจศาลสั่งให้เจาะเปิดตู้เซฟนั้นได้”

คนฟังนิ่งไป รับรู้ยู่ว่าพิธีการทางศาลถูกตั้งยี่ดื้อโดยครอบครัวทนายซึ่งนอกจากจะหวงหวงผลประโยชน์ที่ตนดูแลอยู่แล้ว ยังกริ่งเกรงว่าพี่ชายต่างสายเลือดทั้งสองจะเข้ามาบงการหญิงสาวผู้อ่อนเยาว์ผู้นี้

เพราะเหตุนี้ นิติกรรมมากมายยังไม่ได้กระทำ ททรัพย์สินหลายอย่างไม่อาจถูกแตะต้อง

รอเวลาที่ฉัตรแก้ว จะมีอายุครบยี่สิบห้าปี...

หรือไม่เช่นนั้น..... ก็มีอันเป็นอะไรไปเสียก่อน.....